

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. DE LA ROSQUE

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΜΑΡΚΟΣ, 35 ετών...
ΖΑΝ, 38 ετών.

(Σ' ένα χωριό. Μία σέ μιά καλύβα ό Μάρκος και ό Ζάν καθιστά κοντά στό τζάκι. Έξω άκούγεται ένας άγριος βορράς.)
ΜΑΡΚΟΣ.— Άκούς πόσο άγρια σφαιρίζει ό

άνεμος ;
ΖΑΝ.— Καί τί ή αυτό ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Φοβάμαι...
ΖΑΝ.— Μη χειρότερα... Καίμινε Μάρκο... Φοβάσαι τόν άνεμο ;

ΜΑΡΚΟΣ.— Είπε άγρια ή νύχτα έξω...
ΖΑΝ.— Καί τί ό πέλλε ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Άνευ πόσ τή νύχτα, όταν φεσα άγρια ό άνεμος, οι βορράδες βγαίνουν από τους τόπους τους.

ΖΑΝ.— Πιστεύεις στους βορράδες ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Ναι... Είδα έναν με τά μάτια μου.
ΖΑΝ.— Είδες βορράδα ; Εσύ ; Πότε ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Πάνε δέκα χρόνια τώρα. Μα δέ μπορώ νά τό ξεχάσω...

ΖΑΝ.— Τόν είδες άληθινά, ή μήπως τόν όνειρεύτηκες ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Σού δαράζωσα σέ ό, τί έγω έρω, ότι τόν είδα. Ναι, ναι, τόν είδα με τά μάτια μου ! Οι βορράδες δέν είνε φαντάσματα άόρατα. Είνε όρατά όπως σού κι' έγω...

ΖΑΝ.— Τι λές, Μάρκο ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Ναι, ναι... Άκούσε, άν θέλεις, τήν ιστορία αυτή... Είχα τότε μιάν άδελφή, τήν Ίωάννα. Είχε παντρευτεί μ' ένα πολύ καλό παλιάρη, που τήν άγαπούσε τρελλά. Κι' ή άδελφή μου τόν άγαπούσε, άλλα παρανοιάσανε ότι τήν ήλεγεί. Η Ίωάννα, όταν παντρεύτηκε ήταν έικοσι χρόνων. Μετά δύο χρόνια έμεινε χήρα.

ΖΑΝ.— Καί από τί πέθανε ό άντρας τής ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Πέθανε από σκευχή έπιπόσ σε μιά σκηνή ζήλοτυπίας. Η δεσποτισμένη ή άδελφή μου τόν έλλαγε μαζά. Γιά καιρό, δέν ήθελε νά ίδι κανένα άλλον άντρα. Ζούσε σάν κελούργα. Άλλά ήταν νέο και δέν μπορούσε νά ζήση έτσι σ' όλη τής τή ζωή...

ΖΑΝ.— Ξαναπαντρεύτηκε ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Αποφάσισε νά ξαναπαντρευτεί... Ό δεύτερος άραβονιαστισός τής ήταν επίσης καλός και τήν άγαπούσε...

ΖΑΝ.— Καί τί ήλεσε κι' αυτός ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Συνέβαινε κάτι χειρότερο. Απόός ήλεσε τόν πεθαιμένο τής άντρα. Κι' όταν τήν έβλεπε λίγο σκευτική και άημέρημη, τής έλεγε : — Ε, λοιπόν, Ίωάννα, σούλογίζεσαι πάλι τόν συκοφαντιμένο ; Τότε ή άδελφή μου τού άπαντούσε : — Δέν σκευτικωμιά πειά παρά μόνο έδωσα. Άλλά μιά μέρα, καθώς έίχεσιν αυτά τά λόγια, άκουσαν άξαφνα ένα τρομερό γέλιο που ήταν σάν νά έρχοταν από μακριά...

ΖΑΝ.— Τό γέλιο τού βορράδα ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Ναι, τό γέλιο τού πεθαιμένου... Καί τό γέλιο αυτό τό άκούγαμε κάθε φορά που πήγαιναν νά φίληθώνε ή όταν τοίκοιουν νά μιλώσαν γιά τόν νεκρό.

ΖΑΝ.— Θα ήταν ίδια τους...
ΜΑΡΚΟΣ.— Έτσι νόμισα κι' έγω, όταν μου τό είπε ή Ίωάννα.

Άλλά μιά μέρα τό άκουσα κι' έγω αυτό τό γέλιο. Καί πάγωσα σκευτικός. Ήταν μιά στιγμή που ό άραβονιαστισός τής άδελφής μου έσκαψε γιά νά τής πη καινάρη. Κι' άντήχησε τότε τό γέλιο του νεκρού άνατριχιαστικό, άταίσιον... Η άδελφή μου κατέφυγε πειά σέ έξορυσίον, σέ προσονίξ, σέ ταξίματα. Τήν παρμονή, τέλος, τού γάμου τους άποφάσισαν νά πάνε νά προσονίξθών σ' ένα ερημιακήλη. Με παρκαλάσαν νά πάω κι' έγω μαζά τους. Έγω πήγαίναε κι' ό τρεις, άξαφνα σηκώθηκε ένας άγριος άνεμος. Καί μου φάνηκε ότι άκουσα βήματα ζούσιου μιά. Δέν είχα τίποτα, άλλα είδα σέ λίγο τήν άδελφή μου και τόν άραβονιαστισό τής νά γυρίζον και νά κωτάζον κι' αυτοί έντρομοί πίσω τους. Γιά νά πάω ως τό έξωκλήση, έτρεπε νά περάσωμε σιμά από ένα τέλμα και ένα μικρό δάσος. Τή στιγμή που σιμώνεμε στό τέλμα, άκουσα τό μωρηχιώδη βήματα πού κοντά μας. Η άδελφή μου κι' ό άραβονιαστισός τής προσονίξονταν, σπως σου είπα. Γύρισα τότε γιά νά ίδω τί συμβαίνει. Καί είδα, άχ, Θεέ μου, είδα...

ΖΑΝ.— Τι είδες ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Έναν βορράδα ! Ναι, έναν βορράδα... Ήταν έξανς άταίσιος σκελετός με μωσαγωμίνες σάρκες έπάνω στό κόκαλά του. Πέρας βιαστικά από κοντά μου, με τόν άντελείφθηκα. Ήταν ό άντρας τής Ίωάννας !... Θέλησα τότε νά φωνάξω, μα δέν μπόρε-

σα... Πρώτατα όότσο και είδα τό βορράδα νά προζωή προς τους δύο άραβονιαστισόνες. Έξένοι κατάλαβαν τί συνέβαινε κι' έτρεξαν προς τό μικρό δάσος. Ό άνεμος ούρλιαζε. Έξαφνα άκουσα, μαζύ με τόν άνεμο, και φωνές μέσα στό δάσος. Φωνές τρομερές, φωνές ανθρωπων που τούς σκοτώνουν. Καί ήταν ή φωνή τής άδελφής μου, τού άραβονιαστισού τής, και τού γαιτρού μου, τού πεθαιμένου μου γαιτρού, αζοός ;

ΖΑΝ.— Μα είνε σάν παρκαϊόθ...
ΜΑΡΚΟΣ.— Καί όπως είνε άληθία, ξερός, άλλωστε, ότι δέν είμα ουτε τρελλός, ουτε τρωατόλογός. Γιά μερικέσ στιγμήσ λοιπόν δέν μπορούσα νά κάνω ουτε ένα βήμα. Όταν κατόπιν μπήκα μέσα στό δάσος, δέν είδα τίποτα. Ό άνεμος μόνο ούρλιαζε πάντα άγρια. Μα δέν άκούγα πειά τίς φωνές. Ζήτησα παντού τήν Ίωάννα και τόν άραβονιαστισό τής και δέν ήταν πουθενά. Είχε πειά νηχτώσει και γύρω πανωκόβητος και μωσατεϊνάσος στό σάτι. Οι γονείς μου, μόλις φθάσαν τί συνέβη, άναστατώθηκαν. Τότε ό πατέρας μου πήρε πολλά παλιάρημα μαζύ του και πήγαμε στό δάσος. Έκεί, ύστερα από μάταιες άναζητήσεσ, είδαμε έπάνω στό ύψο γώμα ίχνη βημάτων. Ήσαν ίχνη μαζών γυναικίων πουδών και ίχνη βημάτων άνδρικών...

Καί... Άχ, Θεέ μου ! Τά άλλα ίχνη ήταν άποτυπώματα ποδιών σκελετόθ...
ΖΑΝ.— Είπε τρομερόθ...
ΜΑΡΚΟΣ.— Τά ίχνη αυτά προζοφώσαν προς τό τέλμα κι' εκεί εχανώνονταν. Φαίνεται, μολαταίθα, ότι εκεί μπροστά είχε γίνει μιά τρομερή πάλη μεταξύ τής Ίωάννας, τού άραβονιαστισού τής και τού βορράδα. Γιατί και τό τέλμα ήταν τρομερά άναταίξιμο. Στάφραμε τότε με άξίνες και με γυνάρια τό τέλμα και βόρκαμε εκεί, βαθειά, πολύ βαθειά, τά πτώματα τών δύο άραβονιαστισόν. Στά πρόσποα τους ήταν άποτυπώνη μιά τρομερή ξεφωρισέσ φωνές και άγονίσιος. Τά φωνητά τους ήταν καταξερυσίμενα, τά σωματά τους μωλαπισμένα. Άντιστάθησαν οι γυροί δύο μπροσάσιν στό βορράδα...

ΖΑΝ.— Είπε άπίστευτοθ... Μα είσαι βέβαιος, φίλε μου, πως έρχόζει τό περι βορράδα ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Ναι, ναι... Τόν είδα, τόν είδα με τά μάτια μου, σου λέω... Είδα τής πατημασιές του έπάνω στό τέλμα...

ΖΑΝ.— Καί αυτά τά ίχνη στανατούσαν στό τέλμα ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Όχι. Ύστερα τρωδοίσαν προς τό νεκροταφείο.
ΖΑΝ.— Άστε δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ήταν ό πεθαιμένος σου γαιτροός.

ΜΑΡΚΟΣ.— Δέν υπάρχει καμμία άμφιβολία... Γι' αυτό τώρα φοβάμαι όταν άκούω τόν άνεμο νά σφαιρίζει άγρια...
ΖΑΝ.— Καί τί άπέγινε ύστερα ό βορράδας ; Ξαναγάνηξε ;
ΜΑΡΚΟΣ.— Όχι. Γιατί έκανε ό, τί ήθελε, σκοτίσσε τήν άδελφή μου και τόν άραβονιαστισό τής, δέν τούς άφησε νά παντρευτούν, έκδικήθηκε...

ΟΙ ΠΑΛ-ΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τόν Δεληγιάννη δέν τόν έπειράζε ποτέ ή δάλασσα. Όσάκις ταξείδιε, καθόταν έπάνω στό καράβιμου κι' έτρωγε, έτρωγε διαζώσ. Μιά φορά, καθώς τό πλοίο, με τό όποιο ταξείδιε, περνούσε από τόν Κάβο Μαλλά και τούς έπιασε μεγάλη θαλασσοταραχή, ένώ όλοι οι άλλοι επιβάτες είχαν ξεθεωθεί από τους έμμετους, ό Δεληγιάννης αισθάθηκε μιά άγρία πείνα και ζήτησε νά φάη.

— Σας βεβαιώνω, έλεγε άρρότερο, ότι ποτέ δέν έννοιωσα μεγαλύτερη πείνα και ποτέ δέν έφαγα περισσότερο από κείνη τήν ώρα. ***

Στά τελευταία χρόνια του, ό Δεληγιάννης είχε έπιχειρήσει ένα μεγάλο ταξείδι, διαρκείας ένάμιση μηνός, στην Ίταλία, στην Αυστρία και στη Βαναρία, χάρην έπιστημονικών μελετών.

Ό Έλληνας προθητογός, παρ' όλους τούς κόπους τού ταξείδιου, κάθε πρωί στις όχτώ ήταν έτοιμος γιά περιουεία στό διάφορα μωσσία, στις βιβλιοθήκες, στις πανωθήκες, κ.τ.λ.

Άκούγες με προσοχή τίς ξεμνήσεις που τού δίνανε και πολλές φορές έκανε κι' ό ίδιος παρατηρήσεσ, γεμιστες ξεμνήαδα κι' έτοιμότητα.

